

La moneda telemàtica

Factor de canvi polític-social

(Un instrument per construir la pau)

Lluís Maria Xirinacs i Damians

Text del DVD narrat per Lluís Maria Xirinacs i Damians, Doctor en filosofia ex-senador durant la transició en el Senat de Madrid i candidat al Nobel de la Pau els anys 1975, 1976 i 1977.

1. Més enllà del capitalisme i comunisme
2. La moneda
3. Història de la moneda
4. Moneda abstracta, fixa i responsable moderna
5. Capitalisme comunitari
6. Conclusions

1. Més enllà del capitalisme i comunisme

Tinc la alegria de presentar una proposta social com poques solen haver-hi avui dia. L'Agustí Chalaux i de Subirà, va néixer a Barcelona, es va formar bona part a França, va entrar primerament als estudis de química i després pel que ara explicaré, per l'anècdota que ara explicaré, va entrar en el món de l'economia política (podríem dir) o de l'economia social. De jove, adolescent encara, va tenir una casualitat de trobar-se amb un gran banquer Horaci Finaly d'origen hongarès, director general de la Banca de París i dels Països Baixos (Paribas). Aquest senyor tenia la seva casa a París, i convidava sovint a sopar al noi, i el noi una nit que estava allà per a sopar es va trobar que el senyor estava ocupat i llavors ell, curiós com són els nois, va ficar la mà en un calaixet que hi havia per allà i va trobar un informe, un informe que era transcendental, que era secret i es va posar a llegir-lo, i el banquer el va sorprendre llegint-lo i el va renyar molt, però després el banquer es va posar més tranquil i li va dir: El que acabes de llegir o no ho has entès o si ho has entès no es podrà realitzar fins a molt més enllà de quan jo em mori i per tant després podeu fer el que vulgueu i es va tranquil·litzar en aquell moment, però a poc a poc el noi molt llest li va anar estirant la llengua i li va anar demanant ampliacions del que acabava de llegir, i

resumint-lo molt el que acabava de llegir, (això va ser cap els anys 25), es referia a la primera guerra mundial, a la primera guerra mundial del 14, que es va fer una reunió secreta del Sr. Finaly, gran banquer francès amb el Sr. Sir John Deterdig que era el president de la Royal Shell de petroli, la petrolera europea i el Sr. Morgan de la Banca Morgan el Banc més important de negocis d'Amèrica del Nord. I es van reunir perquè s'havia acabat l'or als estats en guerra per a pagar els seus armaments. Llavors s'acabava la guerra, ells no volien que s'acabés la guerra, volien que continués el negoci, com és natural des del seu punt de vista. Llavors demanaven ajuda a uns experts per a veure el que podien fer, i els experts els van dir que substituïssin l'or per paper, per pagarés o per paper que garantís la devolució en or més endavant de la transacció que interessava. Amb això la guerra es va allargar uns quants anys més, el negoci uns quants anys més, però, els assessors van avisar que no s'abusés del paper, perquè si s'abusava del paper podia anar-se tota l'economia a l'aire, a l'aigua, és a dir es podia enfonsar l'economia. Llavors aquests senyors, doncs, van acceptar la primera part del consell, van usar el paper, però no van acceptar la segona, és a dir no van tenir mides, i no van tenir mides perquè deien ells que si mesuraven els diners es perdria la plutarquia que existia en aquell moment. Això va ser el un tret de pistola de sortida, després l'Agustí Chalaux i de Subirà es va dedicar tota la seva vida a aprofundir i a completar i a

cumplimentar aquest primer esclat de substituir l'or per paper. (veu de l'Agustí Chalaux). El que es diu delictes econòmics és insolidaritat: robar a la societat i robar a la societat és un delictes que no es pot admetre.

2. La moneda

La moneda té tres funcions, tres valors, el primer valor és el valor econòmic, el valor econòmic és el de propietat, és a dir, el dret a una mercaderia, si a tu per vendre una mercaderia et donen diners, tu amb els teus diners tens dret, a una mercaderia equivalent, del mateix valor de canvi, llavors el tenir diners és augmentar el dret a tenir mercaderies. Aquest valor econòmic és importantíssim i, les persones que ho entenen moltes vegades es tornen desauritzadores, atresoradores és a dir que acumulen moneda perquè els dona la sensació que es tornen omnipotents perquè després es pot canviar per qualsevol mercaderia i com més moneda tens, més drets tens, de propietat sobre uns béns, uns serveis. En conjunt en una comunitat, en una societat, els diners, la massa de diners és equivalent a la capacitat de compra del mercat, o sigui la venda la capacitat de venda és l'oferta de béns i serveis, i la capacitat de compra és els diners per a comprar-los, per a adquirir-los, per a usar-los, per a consumir-los, invertir-los, o el que sigui. Aquest valor econòmic de la moneda,

segueix intacte i actualment val, i serveix a més per a controlar tota la capacitat de compra que té una població o una societat.

La segona importància que té la moneda és el valor científic i això és poc conegut, això no és d'ús corrent. La moneda permet, com que és quantificada, permet fer comptabilitat analítica, comptabilitat diguem que, és la quantitat de les quantitats de béns convertides en moneda, en valor monetari, i a més analítica perquè es pot subdividir en subconjunts de tota classe: pot ser per exemple coses per a la sanitat, per a l'educació, diners per a totes aquestes coses. Perquè científicament sigui bona la moneda es requereix una sèrie de condicions que la moneda actual no compleix, dit d'altra manera, actualment el valor científic de la moneda està en crac, està en crisi, des de fa molts segles. Per què? Perquè per que una moneda pugui servir de mesura del mercat i fundar per tant una autèntica mercometria es requereix que la moneda sigui: estable, que sigui precisa, que sigui analítica i que sigui datada etc, o sigui que en la moneda hi hauria d'haver una sèrie de detalls que actualment no té. La moneda actualment és muda, no se sap si amb els diners has comprat peix, has comprat una torre, o has comprat un assassí. No ho saps. Una moneda científica hauria de tenir una part, que en l'economia s'usa, separat de la moneda que és la factura. Què és la factura? És on consta el detall, el perquè d'aquella despesa. Llavors el que vagin

separats la factura i la moneda permet tota classe de draps bruts, de barbaritats, de corrupcions, etc. Llavors la moneda ha d'anar associada, afegida el llistat de les coses que es compren, del seu valor, del seu nombre, de la seva quantitat etc. Tot això és científic i permet mesurar el mercat.

El valor ètic que és el tercer valor, aquest encara està més absent de la moneda actualment. Què significa això? Significa que la moneda hauria de tenir no solament l'aspecte de factura sinó l'aspecte de xec. Què és el xec? El xec és una factura signada: es sap qui compra, es sap qui ven, es sap el nombre de compte del que compra, del qui ven, la transacció es pot fer directament de compte a compte fins i tot sense necessitat de paper físic, o amb paper físic en el qual hi ha l'ordre de canvi de diners en el compte. Llavors Què passa avui dia?. Avui dia la moneda és anònima. Anònima vol dir que no hi ha responsables ni de comprar ni de vendre, no se si haureu vist en les pel·lícules que els lladres, quan van a assaltar Bancs, o un rescat o el que sigui, demanen que sigui moneda anònima, que sigui anonimat que no hagin xecs signats ni coses d'aquestes, és a dir que no consti qui fa la transacció ni qui fan la transacció. I que a més sigui amb material usat perquè no els puguin seguir, que no siguin números consecutius perquè no es pugui controlar, etc. És un descontrol complet. Llavors el valor ètic s'enfonsa i, com deia Marx, acaba que tot es pot comprar i tot es pot

vendre, i es compren i venen barbaritats, com per exemple: la salut humana, la vida humana, la cultura, la llibertat, es compra i es pot vendre tot; l'art es compra i es ven, la política es compra i es ven etc. Fins i tot es produeix una subjecció espiritual, una espècie d'esclavitud espiritual a través dels diners: si vostè no fa el que jo vull en aquesta empresa doncs l'acomio. De tot això no hi ha constància. El conjunt dels dos dèficits de l'aspecte científic i de l'aspecte ètic és el que s'anomena diner negre, diners que no se sap d'on ha sortit, que no es declaren etc, llavors el diner negre permet tota classe de draps bruts i barbaritats amb aquests diners a nivell nacional i a nivell internacional.

Bé, doncs aquests són els tres aspectes importants de la moneda el primer, que era el de la propietat i l'econòmic, aquest està en vigència, però els altres dos: el científic i l'ètic no estan en vigència actualment i s'hauria de canviar, i és la proposta de l'Agustí Chalaux.

3. Història de la moneda

Els grans mals solen tenir arrels molt profundes i per això es mantenen al llarg de la història i cal anar a buscar aquestes arrels per a arreglar-los. Doncs bé, els quatre factors humans de producció més importants, tots tenen un origen històric, i un moment històric en el qual es vicien. El més antic

de tots, podríem dir, és l'empresa. L'empresa econòmica que ja podríem dir que els animals la usen, quan fan estratègies conjuntes, per exemple els llops quan van a caçar, o els dofins o el que sigui. Doncs l'empresa és gairebé connatural a l'home o sigui l'home al principi vivia en hordes i les hordes, eren copiades molt dels ximpanzés, i de els animals d'aquest nivell. L'horda era una unió que tenia dues finalitats: una viure i convida i altra: produir per a sobreviure. Aquesta segona part era l'empresarial, per dir-lo d'alguna manera, i aquesta existeix des del principi. Llavors l'empresa és essencial, ho dic perquè de vegades certs marxismes van contra l'empresari pensant-se que arreglaran alguna cosa, i l'empresari se li ha de cuidar, és molt lloable el treball de l'empresari, i lo bo seria que participéssim tots en el treball d'empresari que nosaltres no fóssim tant sol peces de l'empresa.

El segon factor de producció és el capital. L'origen del capital, que l'Agustí Chalaux parla de l'estalvi-capital que per a capitalitzar vol dir invertir en producció millor en mitjans de producció, es requereix abans estalviar en comptes de menjar-se el que es caça, es guarda per a poder-lo invertir en un moment oportú, per exemple quan fa fred, quan no hi ha caça, quan és hivern etc. El primer capital va ser segurament quan es va inventar el foc, quan van aprendre a fumar la carn. La carn fumada es conserva, i no es podreix i per tant la poden guardar. Llavors fumaven la carn i altres

tècniques que es van anar descobrint de conservació i per això en llatí el capital que ve de caput-capitis que significa cap, un cap de bestiar fumat i llavors una persona que tingués diversos caps de bestiar fumats, era més poderosa i tenia més possibilitats de subsistir que una altra. El tercer factor de producció és la propietat privada. Fins a llavors, fins a un moment determinat, la propietat era col·lectiva i les coses es tenien en comuna, sense dur-lo a l'extrem, és a dir, que hi havien petites coses que eren d'ús personal però el conjunt de les coses dels béns de la tribu eren comunes. Fins i tot segons sembla, segons diu el gran arqueòleg Morgan que el dret a apariar-se també era col·lectiu i havia possibilitats d'apariar-se tots amb tots. La propietat privada apareix quan escasseja l'alimentació perquè creix la població i sorgeixen uns grups especialitzats de caça i de pesca de coses determinades amb secrets i tècniques determinades a caçar pel seu compte. I cada grup d'aquests té un animal o un vegetal, o un peix o el que sigui que és la seva especialitat, o la mel de les abelles, i s'especialitzen en això. Aquesta especialitat aquest animal passa a ser com una espècie de senyal, de logotip, i és el que es diu el tòtem. D'aquí surten els tòtems. O sigui l'horda es disgrega en tòtems i s'especialitza en producció. Aquesta especialització fa que el grup tòtem tingui molta abundància del que el caça o del que ell produeix, i poca de la resta. Llavors s'inventa el mercat que és que una vegada a l'any o cada sis

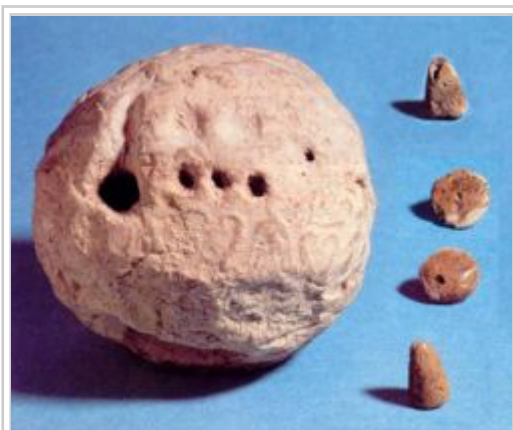
mesos es reuneixen tots els tòtems de l'horda i allà intercanvien les seves caces i les seves produccions, per a compensar-se uns a uns altres. O sigui que apareix el mercat, i amb el mercat la possibilitat que hi hagi propietat privada o viceversa. Si no hi ha propietat privada de tòtem, no pot haver intercanvi de mercat o sigui que si suprimeixes el mercat la propietat privada no té utilitat i viceversa si suprimeixes la propietat privada el mercat no té sentit, desapareix el mercat.

El quart factor de producció humà, és el invent. El invent que va ser l'últim, diguem-ho així d'una manera clara sorgeix de la idea dels tòtems de caça o de pesca o de recol·lecció especialitzats. Ells com que s'especialitzen inventen tècniques refinades, que els altres no poden conèixer o practicar o descobrir, perquè estan dedicant-se a descobrir altres coses de la seva especialitat pròpia. Llavors cadascú guarda el seu secret. Això fins i tot a l'Edat Mitjana es conservaven els secrets dels gremis i avui dia hi ha el tema del secret industrial, dels robatoris dels secrets industrials etc. El invent ha de ser retribuït. El gran filòsof Plató, en el segle IV abans de Jesucrist, espantat perquè havien matat els atenesos al seu mestre Sócrates, es va dedicar a fer viatges lluny d'Atenes, i en pobles primitius va descobrir aquesta moneda responsable i aquesta moneda científica, i llavors ell parlava del déu dels

diners el Plutos era benèvol en aquests països on havia aquesta moneda, en canvi a Grècia i en els països on la moneda anònima ja s'havia instaurat doncs allí manava el Plutos malevolent, allí havia tota classe de delinqüència de tota manera, inestabilitat social, guerres etc, en canvi en els països on havia la moneda responsable, no hi havien guerres, no hi havia delinqüència. En el Neolític,

Mesopotàmia va ser un prodigi de producció econòmica i de producció cultural i literària, mitològica, astrològica etc, i a més va créixer molt el comerç entre

les ciutats, entre unes i les altres, el comerç internacional es va desenvolupar molt també a Egipte, etc. En canvi després se succeeixen, des de llavors, des de Sargón I que és el que va fundar Babilònia i és la primera mega ciutat o metròpolis que vol dir la mare de les polis la mare de les ciutats, però que era un desastre, que era un lloc d'opressió total que es va fer gran a força

Bulla

d'explotar als altres pobles, doncs tot això Plató deia que venia de la pèrdua de la moneda responsable i científica.

Què passa? Per què ara nosaltres estem aquí parlant d'això? Perquè ara torna a ser possible tècnicament de fer un sistema moneda d'aquest tipus a la velocitat que es vulgui. Per molt que corri el mercat, la moneda pot córrer moltíssim més amb els sistemes electrònics i informàtics dels quals disposem ara. Ara torna i pot ser, aquella edat d'or de l'economia social que va ser el Neolític.

4. Moneda abstracta, fixa i responsable moderna

La tecnologia moderna ha explotat en aquest últim segle amb el tema de la telemàtica, de la teleinformatrònica, que s'hauria de dir, l'electrònica, la informació i la telecomunicació, les tres coses juntes que han començat per separat cadascuna, però que s'han anat ajuntant. És admirable, que ja les coneixia l'Agustí Chalaux, molt abans de fa quaranta anys o cinquanta, quan parlava de la telemàtica quan encara no havia ni un ordinador enlloc. I tot el que ell va dir que passaria, ha passat. És a dir ha passat ja. Ja existeix tota una tecnologia actual per a poder dur endavant aquesta reforma econòmica o monetària. Què representaria això? Representaria que cada

persona té el seu compte corrent en un Banc. En el compte corrent té el seu poder de compra, té allà els seus diners, la seva propietat els diners en el sentit que hem dit econòmic de propietat. Quan vol comprar o vendre alguna cosa, es reuneix amb el comprador o venedor per a fer la transacció. I la transacció al principi la imaginem rudimentària en un paperet en el qual consta el producte que es compra o que es ven, la quantitat del producte, el preu del producte, el producte de la quantitat pel preu que és el valor que té el producte, si són varis se sumen, i després tens allà el que val, l'equivalent en diners. A continuació ha d'haver-hi la data, el lloc, ha d'existir el nom o l'equivalent del nom, la identificació del comprador, la identificació del venedor i els seus respectius nombres de compte. Llavors ells escriuen aquest document, aquest document va a parar al Banc, i el Banc fa el canvi. Fa el canvi amb l'altre Banc. Fa el canvi de l'anotació en el compte corrent. Això que ja és bastant senzill, avui dia encara pot estar molt més simplificat amb els mètodes electrònics, amb les targetes de crèdit, que ja podria desaparèixer fins i tot l'escriptura material. Que quedés tot informatitzat i res més. Llavors hi ha una por que aquest sistema impedeix o ataca el secret bancari, és a dir queda tot escrit i per tant la gent té por que se sàpiga el que va a fer. En part aquesta por explica els draps bruts que fem amb els diners, les fan els grans que surten en els diaris, però les fem els petits cada dia, mil cosetes que fem que no estan èticament acceptables, però

no obstant això l'Agustí Chalaux defensa que es pot permetre que la factura-xec, que es diu així a aquesta moneda nova factura-xec, hi hagi una part que sigui secreta i una part que sigui pública. La part pública és la factura i la part secreta és el xec. O sigui no té perquè saber-lo tothom el que s'ha fet, només va a parar a un arxiu secret, no controlat per l'executiu, perquè l'executiu és molt partidista i per tant molt perillós, sinó controlat pel poder judicial de qui ni tan sols els jutges tenen accés a ell si no és amb la raó de buscar una prova per a un judici o per una acusació que tingui aspecte de ser real. És a dir que el secret queda salvat.

Evidentment poden haver paranys, poden haver infiltracions etc, però totes aquestes infiltracions i paranys disminueixen molt perquè han de ser pagades també amb diners, d'aquesta classe i llavors es descobreix més fàcilment i per tant s'evita més fàcilment amb aquesta classe de moneda.

Llavors el que passa és que hi ha coses per exemple que són secretes, de la part del xec, que dèiem, però són les coses de la propietat i de l'economia privada, les coses de la propietat i de l'economia pública de patrimoni públic i de les professions diguem, socials, aquestes són totes públiques. Per exemple el que guanyen els empleats de l'Ajuntament, els regidors, l'alcalde, tot això ha de ser públic, les obres públiques, la

despesa de l'administració pública, tot això ha de ser públic encara que el xec sigui la part de la responsabilitat. I tothom ha de tenir accés i pensem que actualment tan sols els poderosos tenen accés a tots els organismes privats i nosaltres no tenim accés a res gairebé del públic o de les grans persones influents. Per tant, els aquests diners que tenim, els afavoreixen a ells, no a nosaltres, és una por suïcida, diguem no?, o sigui que l'operació seria aquesta. L'Agustí Chalaux es va dedicar durant un temps de la seva vida a anar llegint i buscant dades i recuperant informació sobre formes d'identificació senzilles que no tinguin ni que signar, posant el dit, o amb un sistema que et mirin el iris de l'ull, o coses d'aquestes que es van descobrint avui dia cada vegada més clares que et permeten simplificar molt la identificació. Aquest seria el tema mecànic, L'Agustí preveu que la seva implantació, hauria de deixar-se un temps prudencial, de dos mesos o de tres mesos, una mica que ja es va fer a l'implantar l'euro que s'usaven les dues monedes però a partir d'un moment determinat ja no val cap moneda circulat. Cap. O sigui aquestes transaccions van a parar totes al Banc, a l'arxiu, al jutge, i ningú duu diners en la butxaca. O sigui que els diners no serveix per res. Té altre avantatge sorprenent que la gent no ho sap, no ho pensa i és la fugida de capitals, és a dir si no hi ha diners no hi ha fugida de capitals i si s'escapoleixen els diners antics després no val, és a dir no té valor monetari, doncs no poden

escapolir-se cabdals, és evitar la fugida de capitals. Una altra cosa importantíssima és que pots controlar les transaccions internacionals econòmiques, saps per unes factures-xecs especials d'exportació i importació tot els diners que surten que se'n van fora i es pot comptabilitzar tot. Això és referent a com seria aquesta moneda abstracta, fixa, responsable i moderna.

5. Capitalisme comunitari

L'Agustí li agradava anomenar o titular la seva proposta amb l'epígraf de Capitalisme comunitari. Ja es veu que la paraula capitalisme es refereix al món capitalista: al capitalisme, i comunitari es refereix més aviat al comunisme. És a dir els capitalistes neguen la veritat de la proposta comunista i els comunistes acostumen a negar la dels capitalistes, i ell en canvi el que fa és una síntesi dels valors positius de les dues. És molt més marxista això que el marxisme polític que hi ha hagut últimament, històricament perquè Marx era dialèctic i aquesta negació no és gens dialèctica és dogmàtica. Marx per exemple, la gent no sap que lloava el capitalisme i deia que per a ser comunista primer havia de ser capitalista i els països havien de passar per la fase capitalista per a poder passar a la fase comunista. Després vol dir que el capitalisme ha de donar algunes coses positives necessàries per a la

construcció de la solució final, de la solució correcta, i ell parla del capitalisme comunitari. Per a entendre'l bé, primer hi ha que distingir una cosa que no se sol diferenciar: l'àmbit públic distingir-lo de l'àmbit privat i de l'àmbit polític. La gent confon àmbit públic, amb àmbit polític, parlen d'escola pública i d'escola estatal política, parlen de televisió pública i de televisió estatal o de la Generalitat de Catalunya, o de l'Ajuntament de Barcelona, o el que sigui, però són coses que són d'estat de política. Llavors ha desaparegut l'àmbit del públic, pròpiament, se l'ha menjat el polític o el privat, i sempre ja sabeu que hi ha aquesta disputa de si les escoles han de ser públiques o privades, que vol dir: oficials o privades en realitat, i, igual per als transports, igual per a la sanitat, igual per a altres tantes coses. I en realitat Agustí Chalaux proposa una tercera via molt important que és aquest camí intermedi que és el camí del públic. Quan en les Constitucions democràtiques es parla que el poder radica en el poble i que tots els poders de l'Estat estan en mans del poble, estan dient això: que el poble i públic vénen de la mateixa arrel europea, publicus i populus és el mateix i la seu del poder democràtic està en el poble, no està en l'estat, no està en els polítics, està en el poble, i ell és el qual ha de decidir, això és importantíssim. Llavors el capitalisme comunitari és el capitalisme que no és el privat ni és el capitalisme d'estat que és el comunista, o sigui és el capitalisme del poble, o sigui, qui ha de tenir cabdal? el poble. I amb

aquests diners donarà a uns una cosa a uns altres un altra, cedirà per al privat tot el que cregui convenient, contractarà empreses privades, atindrà subsidis no privats i pensions que es privatitzen i es consumeixen privadament i després donarà tot el necessari per al funcionament de l'Estat dels serveis de l'Estat. Però qui mana és el poble, no l'estat, i avui dia tenim la idea de qui mana en el poble és l'Estat, que els impostos són de l'Estat, no són del poble. Però el més genial de la seva proposta ho vaig a dir directament perquè em sembla que és importantíssim i de vegades els comentaristes de l'Agustí Chalaux, s'ho salten o si perden, el més genial és que aquest nivell públic, té previst en el seu sistema un finançament públic que no són els impostos de l'Estat, sinó que és altra font que, segons l'Agustí Chalaux com hipòtesi, perquè això s'ha de verificar, (s'ha de fer la comptabilitat d'un país, per a saber que passa) ,com hipòtesi diu que hi ha una font de diners que alimenta el capitalisme comunitari, que capitalitza la comunitat.

Crec que queda clar, la idea no? D'on surt això? Això en català diuen. Qui pagarà les misses?, les misses per la mort, per l'ànima d'una persona (dediquem trenta misses perquè es vagi al cel). Qui pagarà les misses? (és una frase feta). D'on surt aquesta font? Doncs això és el més important de la proposta de l'Agustí Chalaux, i no sé si vaig a saber-ho explicar aquí, en poques paraules.

Imagineu-vos que teniu una fracció i en el numerador teniu tot el que s'ha produït en un país, o sigui tota la producció del valor de la producció del país, i en el denominador teniu tots els sous, salaris etc, interessos que s'han cobrat els factors de producció que hem parlat abans. O sigui que a baix hi ha tots els diners de compra i a dalt hi ha tot el valor de venda. Tot el que es ven, tot el que s'ofereix està en el numerador i en el denominador està allò que podem adquirir del que està en el numerador, l'Agustí deia mercaderies, mercaderies a dalt, i a baix posava hisenda. Les dues lletres aquestes: M i H. Llavors ell diu: una economia equilibrada té igual el numerador que el denominador per tant dóna 1 de resultat. És igual a 1. Si hi ha més mercaderies que diners per a comprar-les, llavors la fracció val més que 1. Si hi ha més diners per a comprar-les que mercaderia el denominador és més alt que el numerador, per tant hi ha menys de 1, val 0 coma o el que sigui. Llavors quan està alt, per damunt, hi ha inflació, quan hi ha més mercaderia que diners per a comprar-la hi ha inflació, i quan hi ha més diners que mercaderia hi ha inflació. Llavors sobren diners i falta mercaderia, llavors es produeix molt. En canvi es diu deflació quan l'economia es desinfla quan hi ha més mercaderia que diners, i com que no es compra es para de produir, llavors l'economia baixa. És a dir això és el mal de fons o el bé de fons de l'economia segons estigui equilibrat o desequilibrat. Aquests dos nombres tant el numerador com el denominador, només es

poden saber exactament si s'aplica la moneda de l'Agustí Chalaux, amb la moneda actual no hi ha manera de saber-lo, hi ha massa diner negre i masses diners incontrolats, masses diners que no saps perquè hi són. Hi ha mercaderies que també passen per mercats negres, etc., és a dir que hi ha un daltabaix general. No hi ha manera de saber-lo. Llavors, fixeuvos, inventar moneda per a poder comprar uns béns que existeixen és cosa bona, inventar moneda quan sobren béns és a dir quan sobren diners i falten béns és cosa dolenta. Llavors, la idea popular és que inventar diners sempre és dolent, és un poder de l'Estat, que es reserva per a l'Estat, no!, inventar diners és bo si s'inventa el just perquè la fracció sigui 1, per a equilibrar el numerador i el denominador.

Com que en general la gent creix en demografia i creix en producció, normalment el numerador creix i el denominador que és els diners per a comprar el numerador, doncs s'ha d'anar augmentant amb el temps. Amb l'or estaven ofegats perquè si no havia més or no es podia comprar més, en canvi amb paper es pot comprar tot el que es vulgui. Bé doncs, Agustí Chalaux diu: denominador que és Hisenda més els diners que s'hagin d'inventar perquè creixi l'economia: equilibri. Aquests diners de qui són? Els diners que s'han inventat perquè l'economia arribi a bona fi, es pugui comprar el que existeix, de qui són aquests diners? I Agustí Chalaux diu: són del poble, són de l'àmbit públic, són la font de

capitalització de la comunitat i per això: capitalisme comunitari. I llavors la pregunta és, Què no existien aquests diners ja? Perquè la gent es pensa que aquests diners que es diu la plusvàlua comunitària es confon amb la plusvàlua privada o sigui en Hisenda les empreses i tot el treball. Tota l'economia privada produeix beneficis i els marxistes i els socialistes són els que s'han barallat sempre amb els capitalistes per veure qui es quedava més, si el capital, si l'empresari, si l'obrer, si el invent etc. i la gràcia de tot el moviment social és quedar-se amb més diners de plusvàlua privada.

Doncs bé, el volum previsible entre la plusvàlua privada i la plusvàlua comunitària, la diferència és enorme, és a dir els socialistes es barallaven per quantitats ridícules, comparades amb la quantitat de diners que hi ha, que es fabrica de més, comunitari que és de tots i que ha de servir per a finançar l'Estat, sense necessitat d'impostos, per a finançar els privats, per a finançar el salari social financer per exemple per a la gent pel sol fet de viure, que avui s'està parlant de la renda bàsica, per exemple. Per a finançar tot el que el poble vulgui finançar, existeixen tots aquests diners que, fins i tot els economistes i els econometristes actuals que no tenen una bona mesura de mercat perquè la moneda no està ben feta al final de tot preveuen que és enorme.

Els posaré exemples sorprenents: Aquests diners

que baixen del cel ,què li passa? perquè els diners sempre responen a alguna cosa que ha crescut, que és la mercaderia, però, per que la mercaderia creix? Fixeu-vos: que diferent és dur un carro amb pedres, o les pedres, millor dit dur-les a coll o dur-les en un carro. És molt més econòmic dur-les en un carro. Per tant qui va inventar la roda requeriria uns royaltis. Un salari al invent de la roda, que es va inventar en el Neolític. Algú paga algun royalty per usar rodes? Ningú paga res perquè està amortitzada des de fa mil·lennis, la roda. Tot el que la roda facilita l'economia, va a parar a la Hisenda comunitària, o sigui protegeix com mercaderia la Hisenda comunitària.

Per exemple, una cosa sorprenent: és a dir, les guerres. Un país en guerra l'economia costa molt més. Tot costa molt més que en un país en pau. La pau és un bé comunitari que genera plusvàlua comunitària. La salut, la cultura, l'educació, i després ell deia una cosa molt sorprenent que la dic perquè, perquè indica el tarannà ètic de l'Agustín Chalaux, ell deia, sobretot el que més produeix capital comunitari, o capitalisme comunitari, és l'amor. I tothom es quedava parat. Què diu aquest senyor?, per exemple una mare que té al seu fill amb febre, telefona a la Seguretat Social i l'hi duen allà i tal, o no, es queda a casa seva i cuida al seu fill tota la nit, ella vetlla per ell. Això últim és amor. Què cobra la mare per això? Res. No és un servei? No és un bé o un servei que ha fet la mare? Si, per tant hauria de tenir un

salari perquè la fracció no es trenqui, m'enteneu? Perquè la seva oferta tingui un pagament d'aquesta oferta, que Hisenda li pagui. No es paga? capitalisme comunitari. Això en quan a l'essencial. Penseu que aquesta fracció que us he explicat, pot ser també aplicada a la relació entre Estats diferents, de països diferents. Pot haver-hi en el numerador les importacions i en el denominador les exportacions i resulta que seria bo perquè els països no es tornin imperialistes, o imperialitzats o conquistats econòmicament com passa avui dia, que la fracció fora sempre 1. És a dir que la relació del meu país amb els altres països no sigui ni de domini d'ells, ni de domini nostre. O sigui que no hagi més importacions que exportacions ni exportacions que importacions. Llavors cada país a més a més, pot triar el ritme que vulgui, un país vol ser molt progressista, un altre molt paradisiac, una illa del Pacífic vol mantenir-se com estava abans, doncs és igual. Amb la condició que mantingui el 1.

6. Conclusions

Per a tancar, m'agradaria fer com tres flashos: Un flash, sobre la revolució francesa. No s'ha meditat prou el fet revolucionari francès, les causes que la van motivar. No existia cap partit polític, encara. No s'havien inventat els partits polítics. No va ser un exèrcit que va conquerir un país. No es preveia res, va sortir com una espècie de bolet,

que surt del bosc quan menys t'ho penses. En realitat, sí que hi havia una causa. És una causa que va ser la preparació durant més d'un segle, del que es va anomenar la Il·lustració. La Il·lustració, que tenia per filosofia el racionalisme, substituïa l'autoritat, i la fe, i els mites i les creences i tot això, per la raó, que s'estava descobrint llavors, el racionalisme, i tenia una eina fabulosa que va ser l'Enciclopèdia francesa, que va ser la primera Enciclopèdia Universal més important del món, en la que tots els conceptes eren revisats a la llum del racionalisme, o sigui de la racionalitat, i, al estudiar-ho tot, no només s'estudiaven les estrelles i la química, i la poesia. Lavoisier va ser un dels grans d'aquell moment en el camp social, Montesquieu i altres. En la societat estudiaven la política, estudiaven la democràcia, la divisió de poders, i tot un seguit de coses, i tot això, va anar revolucionant a la gent, perseguida pels reis despòtics que hi havia en aquell moment, i que prohibien la lectura de l'Enciclopèdia francesa, que sortia per fascicles i la llegien d'amagat etc. Però tot allò va anar canviant la mentalitat de la gent, i va arribar un moment que la majoria de la població, tenien en el cap un model molt bo i en la vida un model molt dolent. I la força del model bo, va tombar al dolent. I va caure, van treure la monarquia, van treure l'autoritat eclesiàstica, van eliminar totes les coses que eren creences, tot el que era ancestral etc. i van posar un món racional. Aquest model és el que es diu la modernitat basat sobretot en la ciència.

En la ciència no solament aplicada a les coses naturals, sinó a les coses socials. Dèiem que la ciència necessita un element per a constituir-se en ciència. La ciència social té un element que és l'individu humà. Aquest element, cada persona un vot, els drets de la persona humana, els drets famosos de la Declaració universal dels drets de l'home, en la revolució francesa, és salvar aquesta peça que, és l'individu humà. Això que, avui dia és discutible després de tres segles, o dos segles i mig, llavors era claríssim, i va ser un avanç terrible, però el bo és que l'avanç va ser a causa de la ciència. I fixeu-vos, hem dit que la moneda no és científica. l'Agustí Chalaux, presenta una moneda científica a l'altura de la Il·lustració o sigui una moneda moderna de debò.

Un altre flash: és sobre tota la revolució que va fer Gandhi. No se si sabeu, però explica Marx, en El Capital, que els anglesos en els dos segles, o tres, que van estar per allà, es van en dur de la Índia a Anglaterra tota la tesaurització dels rics indis de dos o tres mil anys abans acumulada. Només jugant amb això de la plusvàlua que diem sense dir-lo semblava explícitament que compraven i venien una mica, com els espanyols que arribaven a Cuba o a Haití, i donaven allà miralls i perletes de collaret i els altres els donaven or, perquè ells no sabien els indis no sabien el valor del que donaven. Doncs en l'Índia els anglesos d'una manera més intel·ligent van espoliar l'Índia. Això és el Imperialisme: l'expoliació econòmica i la

cultural etc. Doncs bé Gandhi, va convèncer al poble hindú, i no són bromes, eren sis-cents, set-cents, vuit-cents milions d'habitants, no com nosaltres que som set milions, doncs els va convèncer, que la dignitat del poble, estava per sobre dels interessos i per sobre de totes les opressions, i per sobre de totes les dificultats.

També en la proposta de l'Agustí Chalaux, apareix la dimensió ètica, o sigui que s'ha d'aconseguir per vies pacífiques ho ha dit sempre l'Agustí Chalaux, i a més el que s'aconsegueix és, ètic, està basat en la responsabilitat i en l'amor, i per tant Gandhi és un exemple precursor d'aquesta sortida.

Finalment tornem a veure en l'Agusti Chalaux aquesta proposta que ens dóna una cosa que les altres no ens donaven, que és: l'eina tècnica, i l'Agustí Chalaux deia una cosa molt interessant, ell deia: costa molt canviar els costums, per exemple, Jesús, fa dos mil anys ens va dir una sèrie de coses ètiques molt importants i encara estem igual que abans. No hem guanyat molt des del temps de Jesús, Per què? Perquè per predicació directa de l'ètica tampoc de vegades no es mou la gent, i en canvi, diu ell, tu li dones a un camperol que se'n va a dormir a les set de la tarda o a les vuit, o a l'hora que es posa el sol, li dones un tractor que ho ha de pagar a terminis, i es posa a treballar a la nit en el camp, cosa que no hagués fet si no hagués aconseguit que ho fes per fer-lo,

però hi ha una eina entre mig, que és el tractor, i resulta que per salvar el tractor i amortitzar-lo, està treballant amb els llums encesos tota la nit en un camp, o bé, està veient la televisió a les dotze de la nit, perquè li agrada, però això en anys anteriors no s'hagués aconseguit mai que un camperol se'n anés a dormir tan tard, perquè estava cansat, però l'eina que és la televisió ha canviat els costums. L'Agustí Chalaux, diu que amb aquesta eina que podria haver estat meravellosament aplicada en el canvi de l'euro i que ha estat desaprovechada, es podria aconseguir, gairebé insensiblement una transformació en l'àmbit econòmic, en l'àmbit ètic i en l'àmbit científic.

Obtingut de «http://ca.finaly.org/index.php/La_moneda_tele%C3%A0tica-Factor_de_canvi_pol%C3%ADtic-social»
Categoria: Col·lecció Bullae

- Darrera modificació de la pàgina: 11:19, 24 nov 2008.
- El contingut és disponible sota els termes d'una llicència Creative Commons Reconeixement-Compartir amb la mateixa llicència 3.0